

Kvarnbyskolan

Kvarnby folkhögskola, eller rättare sagt den ekonomiska förening som äger skolan, hade ett välbesökt årsmöte den 16 mars. Den omfattande verksamhetsberättelsen vittnar om en imponerande aktivitet men bokslutet om ett försämrat ekonomiskt resultat. Den viktigaste orsaken är utfasningen av Kunskapslyftet som har burit upp en så stor del av all vuxenundervisning under senare år.

Läget är under god kontroll, men skolan måste göra något för att inte glida tillbaka in i sådana problem som ledde till 1997 års konkurs. Det handlar både om att rationalisera verksamheten (t.ex. slå samman de båda nuvarande sektionerna) och att hitta nya verksamheter. Utbildningen för romer är ett spännande sådant område.

Herman Schmid (f.d. Bonarektor och EU-parlamentariker) och Irene Malmberg (kultur- och integrationspolitiker i Malmö) blev nya ordinarie i styrelsen, som inte längre innehåller någon från Lund eftersom Anders Neergaard inte fick förnyat förtroende, inte heller som ersättare. Valberedningen förnyades också, efter omröstning. Nya ledamöter efter Britta Berg och Mikael Persson blev Gunnel Andersson och Maria Hagberg.

Gr

Hemtjänsten

är det som bör prioriteras genom det extra statsanslag som Lunds kommun får för år 2002, anser vänsterpartiet. Pengarna, totalt tre miljarder till kommuner och landsting, är som bekant resultatet av en uppgörelse mellan regeringen, miljöpartiet och vänsterpartiet. För det senare sin partiet sin vilja fram kommer stödet att förlängas 2003.

Inkomstförstärkningen till hemtjänsten, som ger jobb och ökar servicen, är desto angelägnare som den borgerliga kommunledningens plan att ge den extra resurser i samband med omvandlingen av dubbelrum till enkelrum i särskilda boenden misslyckades. Inte en krona kunde satsas, och vänsterpartiet fick inte heller gehör för sitt förslag att höja kommunalskatten med en femtiöring (per skatekrona) för att skapa drägligare arbetsvillkor och göra skolan och vården bättre. Men tack vare den centrala partiuppgörelsen kan kommunen nu höja ambitionerna.

Philip Maughan:

Det måste finnas en framtid för Hannah från Arlöv!

VB samtalar med Philip Maughan vid köksbordet en söndageftermiddag hemma i lägenheten i Arlöv. Han är först avvaktande inför intervjun. För några veckor sedan tackade han nej när vi frågade. Han kan också tänka sig att komma till ett möte Lund när det har lugnat ner sig. När debatten hamnar på rätt nivå, som han säger.

Genuin arbetarbakgrund

Philip fyller fyrtio i dagarna. Han kom från England för sju ton år sedan. Philips mor kommer från en gruvarbetarstad i norra England. Hans far är snickare. En av de många arbetare från norra England, som tvingades söderut för att få jobb.

Jag är fabriksarbetare, svarar Philip när vi frågar om vad han har för jobb. Philip jobbar sen 15 år tillbaka på Akzo Nobel mellan Arlöv och Malmö. Han tillverkar färg och är aktiv i fackklubben (Fabriks). Han organiserar fackliga studier. Philip är medlem i Vänsterpartiet sedan ett år, men jag har varit socialist hela livet, säger han.

Philip är aktiv i lokalavdelningen i Burlöv, där han är revisor. Det är liten partiförening – med bara 12 medlemmar.

Arbetarklassens villkor

VB frågar vad han vill utträta i riksdagen? Philip svarar att han i riksdagen vill jobba med arbetarnas villkor och integrationsfrågor, som han bägge tycker är mycket

viktiga. Det är frågor som han känner från sin egen vardag. Det som han, liksom vänsterpartiet, tycker är viktiga frågor. Sämt som socialdemokraterna mer eller mindre har slutat intressera sig för. Besluten om arbetarnas villkor och integrationsfrågor fattas ju ändå i riksdagen, och där måste det finnas folk med egen erfarenhet från arbetarklassen.

I det sammanhanget tar Philip upp Miljöpartiets agerande. Hur man svek arbetarna när man i riksdagen och röstade med de borgerliga partierna när det gällde uppsägningsreglerna. Det är ingen förlust för arbetarna om mp åker ur riksdan, konstaterar han.

Sundsvallskonferensen

Philip berättar att han var med på partiets konferens i Sundsvall. Den som handlade om makten och ägandet. Han är förvånad över kritiken mot konferensen. Det var ju en diskussion om frågor som redan står i partiprogrammet, säger han. Jag förstår inte varför man blir upprörd över att partiet vill att det allmänna ska bestämma över sådana saker som kommunikationerna och vård och omsorg. Ta t.ex. järnvägen, se hur det gick i Thatchers England när man privatiserade! Vi är på väg att få samma kaos här som man fick där!

Vi ska ha det bästa

även om det kostar lite mer säger Philip och menar att det bara är stat,

kommun och landsting som kan garantera en trygg och bra sjuk- och åldringvård, bra och kommunikationer. Privatiseringen av skolorna måste också stoppas tycker Philip.

Hur kan man förespråka privatiseringar när man dagligen ser bevis för folks missnöje med församlingarna?

I stället för att gråla internt borde man hålla ihop kring partiprogrammet och tänka på att vi snart har en valrörelse. Vi borde ha en jättechans att få röster från arbetarna menar Philip.

Klasskänslan viktig

VB tar upp den känsliga frågan om hur man skall undgå att svika sina ideal när man hamnar i riksdagsarbetet. Det är klart att det är svårt att vara ensam i ett utskott och ha alla andra emot sig, säger han. Men min bakgrund i arbetarklassen är för mig väldigt viktig, betonar han allvarligt. Det gäller att stå upp för den man är och varifrån man kommer.

Jag kommer aldrig att svika min klass. Philip ser allvarligt på mig när han säger det.

Hannah från Arlöv, hej!

Just när intervjun är på väg att avslutas kommer Kerstin hem med familjens två barn. Sonen Billy 8 år och en ljuslockig 3-årig flicka som heter Hannah!

Denna intervju är läst och godkänd av Philip Maughan.

Rune Liljekvist

Från val till val (1)

Än är det behagligt långt till valet. Visst, valkommittéer och ombudsmän försöker säga något annat och nog finns det en del pappersarbete att sköta redan nu, men vi vet ju att allt fler väljare bestämmer sej allt senare. En klok valarbetare och partiorganisation sparar därför sina krafter till den sista spurten.

Tills vidare kan det kanske vara nyttigt att titta bakåt efter eventuella lärdomar. Den här gången koncentrerar vi oss på riksdagsvalet.

Valet 98: liten återblick

Som ni nog minns nästan fördubblade vänsterpartiet sin röstandel i

riksdagsvalet 1998, från 6,2 till 12,0 procent. Skåne läns södra, som Lund tillhör tillsammans med tio andra kommuner, var en av partiets svagaste kretsar med sina 7,0 procent. Det ingår i ett historiskt regionalt mönster. I ingen av de fyra skånska riksdagskretsarna nådde det tvåsiffriga tal. Bäst gick det i före detta Kristianstads län med 9,0 procent. Enskilda kommuner avvek dock starkt: 15,8 procent i Bromölla, 11,6 i Perstorp, typiskt nog Skånes mest utpräglade bruksortskommuner.

I Skåne läns södra var Lund den klart lysande v-stjärnan med sina 9,6 procent. Utan Lund hade val-

kretsens genomsnitt hamnat betydligt lägre. I Vellinge röstade bara 2,4 procent vänster, i Lomma 3,6 procent.

– Villaägarna, det är vårt folk, sa den myndige finansministern Sträng (s) en gång, med mer eller mindre fog. Man kan konstatera att villaägarna inte är vänsterpartiets folk. Vellinge och Lomma är just de kommuner som har varit det främsta målet för utflyttande över- och medelklass från Malmö.

Organisationens roll

Men ser man ytligt till den sociala sammansättningen är Lunds 9,6 procent en god siffra för vänsterpartiet. Ett mått på de traditionellt

Forts. på sid. 2.

Rune Liljekvist, ett personangrepp

Det finns flera positiva saker att säga om Rune Liljekvist ur Veckobladets perspektiv. Han har gjort stora ideella arbetsinsatser för tidningen. Han vårdar sej om dess ekonomi och gör när så behövs praktiska insatser för distributionen. Han försöker aktivt ragga nya skribenter och ämnen.

Men det finns tyvärr också andra saker att säga om Rune och VB. Jag har hittills inte gjort det här i spalterna eftersom jag har tyckt att man ska försöka reda ut såna motsättningar på annat sätt. Men efter Runes angrepp på mej i nr 9 kan jag inte underlåta att påpeka några enkla ting. Det blir en alltför stor obalans annars.

Egenmäktigt förfarande

1. Vi kan börja lite lätt med den lilla frågan "Ober. vänster?" som han satte in i tidningshuvudet på förra numret.

En gång i tiden stod med rätt förtryck på motsvarande plats "Ut-givet av Vpk och KU i Lund". Med justering för namnbyten kunde det ha stått ännu, och frågan är relevant nu när v-styrelsen försöker reda ut sitt ägaransvar – se förra numret. Men en dag tyckte Rune att beteckningen var missvisande och så tog han bort den. Utan att fråga redaktionen (som han själv inte tillhörde då) eller styrelsen och naturligtvis inte medlemmötet.

2. En tidnings layout är viktig del av dess själ. VB:s layoutmallar hade utformats en professionell journalist med lång praktisk erfarenhet av just layoutarbete, med tanke på att kunna användas av glada amatörer under pressade förhållanden.

En dag fick jag veta av Rune att VB hade fått en ny typografi och layout. Det hade han och tredje redaktören Robert Nilsson bestämt. Fjärde redaktören (Charlotte Wikander) och jag ställdes inför fait accompli.

Det nya layoutprogrammet var just nytt vilket kunde vara en poäng om man såg förändring som ett egenvärde. Andra förtjänster hade det knappast, och det innehöll dessutom ett antal buggar. Den gången vägrade emellertid Charlotte och jag i vändningen. Därför ser VB-numren lite olika ut beroende på vem som gör dem.

3. "Prenumerationsavgiften höjs till 300:-" berättar Rune i nr 9. Vem har bestämt det? Inte redaktionen, inte den nya VB-styrelsen (den har inte sammanträtt i skrivande stund), inte vänsterpartiets styrelse eller arbetsutskott eller kassör, naturligtvis inte medlemmötet, vilket var kutym förr. Lillefar Rune har bestämt! Därmed tycks han också ha bestämt att VB ska fortsätta att utkomma. Det hoppas jag

visserligen, men den frågan är faktiskt bordlagd till ett kommande medlemsmöte.

Ledarfasoner

Snart faller hovrättens dom i målet mot Jesús Alcalá. Det kan hända att den justerar underrättens utslag men knappast i väsentlig grad, att döma av utförliga pressreferat från rättegången. Och oberoende av utfallet är det en pinsam historia för ett antal skribenter som satte sin heder i pant på att Alcalá var oskyldig och utsatt för ett lustmord från bland annat Dagens Nyheter. Också i VB förekom det såna texter, eller i alla fall två som jag minns.

Den ena, av en återkommande bidragsgivare, var undertecknad. Den andra var en osignerad ledare, författad av Rune Liljekvist.

Det har inte funnits någon klar policy kring VB:s ledartiklar. Ibland fattar en nytillträdande v-styrelse ett heroiskt beslut att skriva en ledare till varje nummer och låta uppdraget cirkulera bland sina medlemmar. Luttrade redaktionsmedlemmar brukar slå vad om hur länge föresatserna ska hålla. Ett halvdussin nummer är genomsnittet, och så länge pågick väl det senaste, formellt ännu inte avbrutna försöket. (Det är ungefär som med rapporterna från de kommunalpolitiskt ansvariga.)

Sen blir ledarna åter redaktionens ansvar. Den skriver ju så mycket annat. Men att uttrycka osignerade åsikter på tidningskollektivets vägnar borde kräva extra eftertanke och ömdöme.

När Rune hade begått sin Alcalá-ledare var jag starkt betänkt att markera en annan uppfattning. För att inte skärpa bilden av tidningens schizofreni avstod jag. Det var dumt av mej.

Wilhelm Agrell har gjort offentlig självkritik för sina artiklar om Alcalás oskuld. Har ni sett något liknande från Rune Liljekvist?

Efter 26 år

"Veckobladet har inte missat en utgivning", stod det i en lätt beundrande artikel i ett annat organ. Det skrevs 1980 och då hade VB utkommit i drygt fyra år. Den stilen fortsatte vi att hålla. Det blev ofta sena nätter och tvivelaktiga ordinarie arbetsinsatser följande dag, men vi satte en ära i att tidningen skulle utkomma enligt plan. Så höll vi på i ytterligare 22 år.

Med nr 7/2002 bröts den vackra serien. Rune var ansvarig redaktör. – Man kan inte säga att är den första missade utgivningen i VB:s historia, skrev han följande vecka, för styrelsen hade bara garanterat utgivning fram till medlemmötet.

Jag tog mej för pannan när jag läste detta? Var det usel advokatyr eller ett uselt skämt? I alla fall torde Rune vara helt ensam om sin tolkning. Ordinarie produktionsdag var den var måndagen den 22 februari, dagen före medlemmötet. Självfallet var det styrelsens mening på det föregående årsmötet, när VB-frågan bordlades, att tidningen skulle utkomma utan luckor så länge inte andra beslut fattades.

Vad hände? Rune har gett ett par olika versioner. I VB skrev han om materialbrist och uteblivna utlovade mötesreferat. Det håller inte. Material brukar han alltid se till att få ihop, och mötesreferat av den längd och klass som han så småningom presterade hade jag den natten kunnat sno ihop på en halvtimme, med vänster hand. Jag är van att skriva just mötesreferat. Men jag blev aldrig tillfrågad.

För oss som har erfarenhet av Rune stod saken nog så klar. Det rekordstora mötet var en massiv uppslutning kring Karin Svensson Smith och därmed ett nederlag för Runes falang. Så han blev sur och gick hem, så som vi i liknande situationer har sett honom bryta upp från redaktionsarbete (och ta materialet med sej!), orkestersammanhang och kommunala uppdrag. För att ofta återkomma nyter nästa dag och låtsas som det regnade.

Det är inte hela världen att VB uteblir en vecka. Men jag sörjer uppriktigt över den brutna 26-åriga serien.

Ett svek mot läsarna

"VB är läsarnas tidning, inte skribenternas", rubricerar Rune pompost i nr 9.

Wilken VB-skrivent är läsarnas favorit? Vi har aldrig ordnat någon omröstning men en signatur har ständigt nämnts i drygt två decennier: Lucifer. Jag vet att åtskilliga håller tidningen bara för att få läsa hans krönikor.

Det får de – vi – inte längre. Ni såg själva vad Sten Henriksson skrev i nr 8: "Jag ska nöja mig med att förklara att mitt förtroende för Rune Liljekvists politiska och redaktionella ömdöme inte är tillräckligt stort för att jag ska fortsätta under den nya regimen." Reaktionen handlar inte bara om "riktlinjerna" som Ola Haging tycks tro. Det handlar just om på erfarenhet grundad djup misstro mot Rune i den roll som denne har tillvälat sej, som ställföreträdande ansvarig utgivare.

När jag såg Stens reaktion uppmannade jag Rune att avsäga sej den betydelselösa titeln. Han vägrade.

Titeln är betydelslös därför att Ola förklarar (i nr 9) att han inte tänker medverka till någon censur, och det innebär naturligtvis att han inte tänker lämna över några befogenheter till Rune eller någon annan klämfingrig censor. Men personer med äkta sinne för pressfrihet och pressetik reagerar uppenbarligen, som Sten Henriksson och som Karin Månsson i sitt bidrag här i numret.

Själv har jag nog blivit alltför förhärdad av tre decenniers harvande i partipolitiken, konstaterar jag utan stolthet. VB lär leva ett slag till och jag kommer att skriva och redigera. Kommer Rune med synpunkter som läsare och kollega lyssnar jag, som på alla andra. Prövar han maktspråk ska han få se mitt allra vackraste hånleende.

Men jag kommer att sakna Lucifers krönikor.

Gunnar Sandin

Från val till val

Forts. från sid. 1

vänsterröstande gruppernas svaga ställning är socialdemokraternas historiska botten siffra 29,2 procent.

Flera studier visar att vänsterpartiets och miljöpartiets väljare ligger nära varandra. Mp hade 6,1 procent av riksdaysrösterna i Lund medan riksgenomsnittet låg strax över 4. Där känner man igen ett studentstadsmonster. Se tabellen:

	s	mp	v
Lund	29,2	6,1	9,6
Uppsala	30,4	6,6	11,6
Umeå	39,7	6,9	16,6

Jämfört med Umeå har vänsterpartiet i Lund ingen anledning att skryta. En faktor bakom Umeås högre siffror för s + v är nog att kommunen innehåller ett par bruksorter (skogsindustri), men viktiga verkar "Norrlandsradikalismen" vara. Må vara att traditionella skillnader jämnas ut fortfarande är de viktiga faktorer att beakta.

Svårare att belägga men omöjligt att komma förbi är personlighetens roll i historien. EU-parlamentarikern Jonas Sjöstedt (v) är den förmodligen bäst kända politikern i Västerbotten, och hans personliga popularitet är en tillgång för hela partiet där.

Personval

I förra valet var det debut för den nya ordningen med personval genom kryssning. Saken har blivit aktuell genom olika förslag att försöka korrigera den minst sagt sneda könsfördelningen på Skåne-vänsterns riksdags- och regionlistor genom att lyfta upp upp kandidater som inte toppar valsedlarna.

Officiellt ogillar vänsterpartiet personröstning och kryssning och gjorde så redan 1998. Det tog emellertid partiets väljare ingen större hänsyn till. 27,2 procent av dem utnyttjade möjligheten att kryssa i riksdagsvalet. Det var visserligen under genomsnittet för alla partier, 29,9 procent, men skillnaden var som synes inte så rasande stor. Och valforskarna väntar sej att personröstandet generellt ska öka i år.

62 procent av kryssen tillföll män. Ett v-exempel är Lennart Värmbys från Kronoberg som lyftes upp från andraplatsen på listan. Värmbys har en stark personlig position i Växjö och länet, och han har utmärkt sej både som aktiv och uppfinningsrik kommunalpolitiker och för sin marxistiska (det vill säga EU-positiva) analys i Europafrågan. I Kronobergs riksdagsvalkrets kryssade hela 35,4 procent av v-väljarna, långt över läns genomsnittet. I grannlandet Jönköping blev Alice Åström (v) inkryssad.

Det var som sagt fler män än kvinnor som drog nytta av kryssningen. Ett enda län avvek och det var just Skåne södra med sin majoritet av kvinnokryss.

Nämnas böt att en kandidat ska ha kryssats av minst 8 procent av partiets väljare i valkretsen för att kunna bli uppflyttad.

Gunnar Sandin

Ett svek är ett svek

Jag förstår att Lennart Värmbys gärna vill dölja sitt eget och vänsterpartiets svek i kärnkraftsfrågan. Men fakta talar sitt tydliga språk: Det tidigare linje 3-partiet har nu ställt sig bakom en uppgörelse som inte på något sätt skiljer sig från gamla linje 1, och detta lagom till 22-årsdagen av folkomröstningen.

Linje 2 vann folkomröstningen och även om det (listigt nog) inte stod på valsedeln, användes 2010 som slutår för svensk kärnkraft. Detta slutår har fastställts av riksdagen vid åtminstone två tillfällen och så sent som 1994 ansåg Ingvar Carlsson att år 2010 som slutdatum var "moraliskt förpliktigande".

Avveckling? Verkligen?

Värmbys hävdar att överenskommelsen mellan s, c och v 1997 "inledde avvecklingen av kärnkraften". Visst, Barsebäck 1 är stängt. Men resten då? Göran Persson har talat om en "jämn avvecklingstakt", och med den takt vi sett hittills stängs den sista reaktorn 2043, om vi med Värmbys antar att Barsebäck 2 stängs 2003 (vilket är långt ifrån säkert). Kan man kalla det avveckling?

1997 års uppgörelse var dålig nog. Årets uppgörelse är ännu värre. Det enda nya som finns om avveckling är en idé om att man ska sätta sig ner med kraftbolagen och försöka komma överens om en frivillig avvecklingsplan. Samtalen inleds först nästa år. Varför det? Kan det bero på höstens val?

På marknadens villkor

Björn Rosengren har sagt att avvecklingen ska ske "på marknadens villkor" och att han tror att den tar 30–40 år. Värmbys säger till TT att han skulle vilja ha en kortare avvecklingsperiod på 20–25 år. Ja, det kan han ju vilja, men hur intresserade av det är kraftbolagen? Och vad är det i den nya överenskommelsen som talar för en snabb avveckling?

Svaret är: Inget!

Kärnkraften kommer med den nya uppgörelsen att "avvecklas" i den takt kraftbolagen tycker är lämplig med hänsyn till aktieägarnas intressen, det vill säga i den takt den skulle ha fasats ut även utan en uppgörelse. I värsta fall kan uppgörelsen förvärpa situationen: kraftbolagen har redan börjat ställa villkor för att de ska vara intresserade av ett avtal, bland annat ett slopande av den effektskatt på kärnkraft som införts som en del av den gröna skatteväxlingen. Rosengren har sagt att han tycker det ligger mycket i industrins kritik av skatten.

Är Värmbys och andra vänsterpartister så intresserade av att värna kärnkraftsindustrins lönsamhet att de är beredda att offra ett av de få effektiva ekonomiska styrmedel vi har?

Det är just genom att använda ekonomiska styrmedel som vi kan få fart på avvecklingen, utan att det behöver kosta staten en massa

skadeståndspengar. Bra kärnkraft avvecklar sig själv!

Men då måste det finnas politiskt mod och konsekvens hos de styrande, inte den undfallenhet för kärnkraftslobbyn som präglar den nya energiuppgörelsen.

Miljöpartiets handlingsplan för avveckling består av:

- fortsatt grön skatteväxling, med höjd effektskatt på kärnkraften och en successivt höjd uranskatt
- skattemässiga fördelar för biobränslebaserad produktion av el i kraftvärmeverk
- förbud mot direktverkande el i nybebyggelse i tätort och ökade bidrag för konvertering till fjärrvärme i befintlig bebyggelse
- höjt försäkringsbelopp för reaktorägarna

Naturskyddsföreningen kritiserar

Som en kommentar till Lennart Värmbys skrytvals om satsningarna på förnybar energi nöjer jag mig med att saxa ur SNF:s pressmeddelande: "Propositionen är en besvikelse eftersom den slår undan benen för vindkraften och dessutom saknar konkreta mål för att minska energianvändningen. Det är allvarligt att en energiproposition är så svag när det gäller de två viktigaste hörnstenarna i ett hållbart energisystem ... Det är ett märkligt beteende att sätta upp ett mål som gesken av att man kommer att satsa på vindkraften när man i praktiken istället sänker stödet till den ... Partierna bakom propositionen anser att de föreslår åtgärder för energieffektivisering. Men i själva verket talar man om styrmedel som till stor del redan är införda. Nya handlingsprogram lyser med sin frånvaro och tydliga effektiviseringsmål saknas."

Nej, Värmbys. Du och dina svekollegor i v och c är genomskådade. Ni har bitit er rejält i tummen med detta försök att hålla kärnkraftsfrågan borta från valrörelsen.

Matz Hammarström
språkrör för
Miljöpartiet de Gröna

Lund-León

Styrelsen för Vänortsföreningen Lund-León har redovisat det senaste årets verksamhet inför årsmötet den 3 april.

Genom samarbetet med och stödet från Lunds kommun och Sida är det rätt betydande belopp som i större och mindre projekt slussas över till vänorten i Nicaragua. Barnböcker för 5000 kr kan nog glädja några hundra barn, inte minst de böcker av Astrid Lindgren som ingår i gåvan.

Störst omfattning har för närvarande projektet Rehabilitering av gatubarn med arbets- och social träning för 25 ungdomar. En bild i redovisningen återger en stolt barglärling från gatubarnsprojektet.

Vad är personangrepp?

Ojdå, tänker jag när jag läser vad Rune Liljekvist, ordförande i Veckobladets redaktionskommitté (rk-ordf) skriver i förra numret av VB. Har jag nu hängett mej åt personangrepp och smutskastning? Strött saftiga invektiv omkring mej, uttalat mej grovt nedsättande om partimedlemmars personliga egenskaper och moraliska nivå osv?

Det är (bland andra) mitt debattinlägg apropå att fem ombud vid valkonferensen i februari hamnade på samma linje som ledarna för sekten "Socialistiskt alternativ" som Rune tolkar och recenserar. (Är det för övrigt det som Rune ser som rk-ordf uppgift? Att göra sina tolkningar av insända texter och att recensera dem?) Inte nog med det: enligt rk-ordf Liljekvist så beskyller jag "i praktiken" de fem för fraktionsverksamhet.

Misstolkar

En genomläsning av vad jag faktiskt skrev ger vid handen att Rune i sitt nit försvara de fem ombuden misstolkar det mesta. Jag "anklagas" inte – jag konstaterar faktum. Faktum som ombuden själva har bekräftat: de hamnade på samma linje som trotskistsektens ledare i valet av förstanamn på riksdagslistan. Min undran var, och är fortfarande, varför de valde att gå på samma linje som "Socialistiskt Alternativ" istället för att stå fast vid lundaorganisationens årsmötesbeslut. Detta för att komma fram till ytterligare en fråga som är av mer grundläggande vikt: Hur kan en sekt så lättvindigt nästla sig in i och få politiskt stöd i Skåne-distriktet?

Väljarna ställer också frågor Och även om Rune kan tycka att mina frågor är ointressanta och/eller obehagliga så tror jag Vänsterpartiets väljare i allmänhet tycker de är befogade. Åtminstone om man ska generalisera utifrån de många förfrågningar jag fått från väljare om vad som händer inom partiet.

Får inte ställas

Ett exempel på vilka konsekvenser rk-ordf uppfattning om personangrepp kan få: anta att under-teknad skriver en gemensam reservation med s och mp om borgarnas beslut om att t.ex. häva en trafikreglering. Läsaren Rune Liljekvist ifrågasätter då det politiskt kloka i att jag lierar mej med sossarna och miljöpartiet i denna fråga i stället för att föra fram den politik som medlemsmötet fastställt i det kommunalpolitiska programmet. Rk-ordf Liljekvist kommer – utgående från sin breda definition av "personangrepp" – att finna att läsaren Rune inte får ställa denna fråga i VB. Det är smutskastning,

det är personangrepp, det är att beskylla en partimedlem för att "fraktionera" med sossarna!

Snäva gränser

Om det jag skrev i förra VB är personangrepp, om det är att smutskasta finns det all anledning för VB:s läsekrets att fråga sig hur snäva gränser rk-ordf vill sätta för yttrandefriheten i spalterna: *allt* ifrågasättande av partimedlemmars politiska ställningstaganden tycks vara "personangrepp" i Runes ögon. Nog kommer det att bli en tråkig, tam och tandlös tidning?

Ulf Nymark

PS. Att "beskylla" någon för fraktionsverksamhet är mej helt främmande, eftersom det är totalt poänglöst. Fraktionsförbudet ströks – tack och lov! – ur partistadgarna för ett bra tag sedan. För övrigt tycks det mej lite märkligt att Rune inte tillämpar samma måttstock på sej själv som på andra: att "beskylla" mej för smutskastning och personangrepp tycker jag rk-ordf också borde räkna som "smutskastning" och "personangrepp", all den stund jag inte har ägnat mej åt detta. DS

Ett klagoröande om "sektledaren"

I VB 9/02 undrar Ulf Nymark varför distriktsledningen inte slagit larm om det ombud som Ulf kallar "sektledaren" före års-/valkonferenserna.

Svaret är att distriktsledningen inte vid denna tidpunkt hade vetskap om något att slå larm om. Att en ny medlem, i likhet med många andra partimedlemmar, tidigare varit med i en annan politisk organisation och inte försöker dölja detta, är ingen grund för att "slå larm", i synnerhet inte då han som i detta fall ger ett intryck av att nu lojalt vilja arbeta för Vänsterpartiet.

Efter att det kommit fram nya uppgifter om honom på V-Lunds medlemsmöte slog vi från distrikts-expeditionen däremot larm till V-Skurup redan på förmiddagen nästa dag, vilket omedelbart resulterade i att medlemmar där hade ett allvarligt samtal med honom, förklarade att de förlorat allt förtroende för honom och uppmanade honom att lämna partiet. Därefter tog han sig, fortfarande samma dag, in till distrikts-expeditionen till Malmö, där han skrev på en begäran om utträde ur partiet. Vi har givetvis sedan försökt skaffa oss en bild av hans aktivitet och då kunnat konstatera att hans "sekt" av allt att döma är en mycket liten grupp i landet som helhet och att det idag inte finns någon grund för att misstänka att någon mer partimedlem i Skåne har någon koppling till den.

Olof Norborg
distriktsombudsman

Mats Bohgards och Ola Hagrings bidrag om Veckobladet i nr 9 förtjänar en seriös kommentar. Den fick emellertid inte plats denna gång.

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumerationsavgiften 200:-/år insättes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Gunnar StenSSon. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet, Svartbrödersg. 3. måndagar efter kl 19. Tel 046-13 82 13, e-post se redaktionsrutan nedan. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, el. använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Ett skolexempel på dubbelmoral

Rune Liljekvist häver moralisk barm i senaste VB. Han har blivit ordförande i en nybildad redaktionskommitté och tycks tro att han därmed per automatik har blivit expert på pressetik samt har fått någon sorts unik befogenhet att ta sina egna medarbetare i örat inför offentligheten.

O, heliga enfald!

VB är skyldigt att ha en ansvarig utgivare. Den kan antingen utses av styrelsen eller av redaktionen själv.

Utgivarens uppgift har inget med moral att göra. Utgivaren är rättsligt ansvarig för tidningens innehåll, han/hon får med andra ord ta stöten om tidningen bryter mot lagen. En av poängerna med detta system är att de redaktionella medarbetarna ska kunna verka (skriva) i full frihet.

Vad menar Liljekvist med "pressetik"? Avser han de pressetiska regler som vi håller oss med, vi som arbetar i pressen, eller har han ett eget regelverk av särskild moralisk halt?

Det bör han tala om.

Normal pressetik utesluter inte vare sig hårda debatter eller en ironisk stil. Den utesluter inte heller personangrepp eller rena elakheter. (Läs till exempel den lysande krönikören Stig Ahlgren, bäste herr Liljekvist! Eller läs Allan Fagerström.)

Kort sagt, när RL påstår att några namngivna personer ägnat sig åt "smutskastning" är det en personlig tolkning. Den säger inget om de utpekade skribenterna men rätt mycket om RL själv.

Och så är Liljekvists text ett skolexempel på dubbelmoral: förebyggande kritik av personangrepp går Liljekvist till hårt personangrepp...

Jag har varit journalist länge. Jag gillar mitt jobb men ogillar starkt klädfingriga ägare och deras beskäftiga representanter. Tyvärr är vänstern värst i detta avseende.

Vad är ni så rädda för det fria ordet? Undrar

Karin Månsson

Astrid Lindgren, Piraten och John Kennedy Toole

Många har reagerat på formuleringen "Då yrkade plötsligt en la-

gom fet kommunist från Ystad på att Karin skulle ersättas av en karl från Burlöv med det engelskklingande namnet Philip Maughan".

Det är ingen tillfällighet eftersom den utgör historiens dramatiska höjdpunkt. Inte alla har upptäckt att jag har knyttat den från Astrid Lindgrens *Karlsson på taket*. Karlsson är en "lagom tjock man i sina bästa år" som plötsligt dyker upp ur det blå och vänder allt upp och ner.

När man berättar orimliga historier är det viktigt med konkretion och lokal förankring. Det visste Astrid Lindgren, och Karlsson på taket besökte mycket riktigt en bestämd adress i Stockholm.

Fritjof Nilsson Piraten var lika medveten om detta som Astrid Lindgren. Han skulle ha älskat mannen från Burlöv med det engelskklingande namnet Philip Maughan. En av hans bästa historier handlar om en advokat som bjöd en lord på älgjakt i Tranås Vattenkuranstalt, uttalat Travat-tanks. Det är roligt med ortsnamn.

Rubriken "Tokskallarnas sammansvärjning" stal jag från den amerikanske satirikern John Kennedy Toole, vars *A Confederacy of Dunces* (på svenska *Dumskallarnas sammansvärjning*) nyligen återutgavs i pocket. Som många satiriker var Toole en tragisk person. Hans förtvivlan över dumheten i den amerikanska södern drev honom till självmord redan vid 32 års ålder. Hans satir utgavs först elva år därefter.

Som synes har jag ändrat dumskallar till tokskallar. De som drev igenom valet av Philip Maughan var inga dumskallar. De kunde planera intelligent. Men de saknade politiskt omdöme: alltså tokskallar.

Förhoppningsvis är historien om Philip Maughan slut nu, sedan Kalle Larsson uttalade sitt stöd för Karin Svensson Smith i Aktuellt den 15 mars. Därför blir det nog ingen fortsättning om *Månligan och provokatören från Skurup*.

Gunnar StenSSon

Vad menar Marta?

I sitt inlägg i VB 8 ondgör sig Marta Cuesta upprepade gånger över att debatten om valet till riksdagslistan fokuserar på en enda person. Nu är det så att det endast finns en känd kandidat till toppnamn på listan, Karin Svensson Smith. Men till platsen valdes en okänd kandidat, Philip Maughan. Eftersom ingen tycks veta någonting mer om honom än att han tillhör LO, så har av naturliga skäl inte debatten kunnat fokusera på hans meriter eller lämplighet. Det enda man med säkerhet vet om

honom är, att han visat dåligt omdöme genom att låta sig väljas på detta möjligen regelmässiga, men ändå kuppartige sätt. Efter valet har han heller inte yppat något om sina politiska åsikter, utan endast förklarat att han inte vill missa chansen att bli riksdagsman.

Majoritetsvilja?

Marta tror att debatten uttrycker ett missnöje med demokratin och att majoritetens röster får präglade ett beslut. Jag tycker att man i ett demokratiskt val ska konfronteras med olika kandidater, man väger deras åsikter och meriter och man väljer. Majoriteten vinner. Det obehagliga i detta valet var att många av våra lundaombud röstade på en kandidat de inte kände, trots att de själva var valda till ombud av ett möte där majoriteten förespråkade Karin Svensson Smith. Det stegvisa valförfarandet gjorde det möjligt för de valda ombuden att sätta sig över majoritetens vilja.

Klass och kön

Marta deklarerar att hon röstade efter klasstillhörighet. "eftersom klass nuförtiden kan integrera kön och etnicitet". Jag förstår inte vad hon menar: När har det funnits en könlös och etniskt neutral klass? Marta deklarerar vidare att hon röstar på en man för att visa att hon tror att alla kan vara feminister i enlighet med partiprogrammet. Förstår jag Marta rätt, antar hon att alla manliga riksdagsledamöter kan anlägga ett könsperspektiv och driva kvinnofrågor, däremot måste det vara en LO-ansluten man för att kunna anlägga ett klassperspektiv och driva arbetarfrågor.

Marta vill också att alla ska känna sig representerade. Hon antar att kvinnor gärna låter sig representeras av en man, medan arbetare endast skulle känna sig representerade av en LO-medlem.

Det står Marta fritt att tro på dessa teoretiska antaganden, även om jag inte kan se någon grund till dem. Men det är sorgligt att hon inte, innan hon lägger sin röst på vem som ska bli vår riksdagsrepresentant, testat sina teorier i praktiken genom att granska den kandidat hon röstar på. Marta avslutar sin artikel med att hon röstar på personer på grund av deras politiska ställningstagande. Hur kan hon påstå det, när hon röstat på Philip Maughan utan att ha en aning om hans politiska ställningstaganden varken vad det gäller feminism eller något annat?

Kryssa!

Personligen är jag lika misstänksam mot en feminism utan kvinnor

som en arbetarpolitik utan arbetare. Jag tycker det är viktigt att i sitt val väga in såväl personens politiska ställningstaganden och meriter, vad personen symboliskt och reellt representerar, samt hur valet passar in i helheten (gruppen av skånska riksdagsledamöter). Det lilla jag vet om Philip Maughan är hans omdömeslöshet i att låta sig väljas på det sätt som gjordes, vilket jag tycker är mycket komprometterande. Jag ringde honom faktiskt för att få hans syn på saken, men det ledde istället till att jag bestämde mig för att kryssa för Karin Svensson Smith.

Jag blir dessutom tvungen att engagera mig i en kryssningskampanj, för om det inte blir nog många kryss kanske jag med min röst och mitt valarbete stöder den kandidat jag inte litat på. Jag är annars helt ense med partilinjerna att man bör undvika kryssningskampanjer. Men i detta fall har jag inget val, om jag alls ska engagera mig i valarbete eller rösta i riksdagsvalet.

Ann Schlyter

Alonso Acosta 3 april Henrik Smith 10 april

kommer till UV:s studiecirkel.

I serien UV:s studiecirkel har vi bjudit in Alonso Acosta onsdag den 3 april för att prata om "Vänstern i världen". Onsdag den 10 april kommer Henrik Smith att hålla ett föredrag om Vänsterpartiets miljöpolitik och diskutera ämnet med oss.

Mötena börjar kl. 19 på partilokalen, Vi hoppas att se många av er!

Kamratliga hälsningar

Anne Dederichs & Robert Nilsson

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET

Månd. 1 april (Obs dag) kl. 18.45 rep med Joakim. Start för rep av det feministiska programmet: 8, 25, 87, 96, 228, 289, 398, 399, 400. Noter finns av 87, 96, 228, 398, 399, 400. Ring eljest Rune tel. 211 50 69. Ta också med 164. OBS Nästa rep d. 7/4 startar kl. 18.00 pga fotografering. Slut upp!

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Björn Stenholm.

Nästa redaktör Rune Liljekvist.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund.

Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas gärna på epost, veckobladet.lund@se eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format)

Telefon till redaktörerna:

Rune Liljekvist 046-211 50 69

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Vid utebliven tidning ring:

Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.